

Ένας ανεξίκακος και υπομονετικός γέροντας

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Είναι πράγματι ψυχικός άθλος, όταν ένας άνθρωπος, ενώ βρίσκεται στην γεροντική ηλικία και έχοντας μεγαλώσει παιδιά, καταλήξει σε γηροκομείο, να καταφέρει ν' αποβάλλει από την ψυχή του την πικρία της εγκατάλειψης. Και όχι μόνον αυτό, αλλά να δικαιολογεί τα παιδιά του πώς δεν ήθελαν να τον πάνε στο Γηροκομείο, αλλά τους ανάγκασαν οι περιστάσεις!

Μεγάλη αρετή ανεξικακίας, καρτερίας, χριστιανικής μεγαλοψυχίας! Λίγοι αριστεύουν στο ψυχικό αυτό άθλημα. Κι όμως, θα ήταν τόσο ωφέλιμο για την ψυχή τους να το επιτύχουν όλοι! Ανεξάρτητα αν τα παιδιά πρέπει να κάνουν **ΤΟ ΠΑΝ** για

ν' αποφύγουν αυτή τη λύση, που συνήθως πικραίνει πολύ τους γονείς, στους οποίους οφείλεται τιμή, στοργή και κατανόηση. Το γήρας είναι γεγονός πώς έχει ανάγκη στοργικών Κυρηναίων και όχι αδιάφορων και μερικές φορές κι άσπλαχνων επαγγελματιών...

Πάντως , ο παππούς αυτής της αληθινής ιστορίας ήταν ένας απ' αυτούς τους αγιασμένους γέροντες, που είναι γεμάτοι στοργή, καρτερία, ανεξικακία! Ένας από αυτούς τους ωραίους ανθρώπους, που το γήρας τονίζει την ψυχική τους ομορφιά και τους κάνει αγαπητούς στον Θεό και στους ανθρώπους.

Μπήκε λοιπόν ο παππούς στον οίκο ευγηρίας , ένα περιποιημένο κτίριο με μεγάλη αυλή, όμως κλειστή με κάγκελα. Κατά ευτυχή συγκυρία, τα εγγονάκια του τα έστειλαν σ' ένα δημοτικό σχολείο που ήταν λίγο πιο πέρα από το Γηροκομείο. Έτσι ο παππούς έστηνε καρτέρι στα κάγκελα, πότε να περάσουν να τα δει!

Τα φώναζε κι εκείνα πλησίαζαν τα κάγκελα της μεγάλης αυλής του Γηροκομείου, τον χαιρετούσαν και με το παιδικό τους γέλιο του έφερναν την άνοιξη στην πονεμένη του ψυχή. Περνούσε το τρεμάμενο χέρι του ανάμεσα απ' τα κάγκελα και χαίδευε τα κεφαλάκια τους. Μετά ερχόταν η σειρά των εγγονών να περάσουν τα παιδικά χεράκια τους από τα κάγκελα, να ανοίξουν τις φουχτίτσες τους για να πάρουν τις καραμέλλες που κάθε πρωί τους κερνούσε ο παππούς. Πού εξοικονομούσε το καραμελλοσυσίτιο κάθε πρωί ο παππούς; Ακόμη αυτή η απορία παραμένει στα εγγόνια του που τώρα πια κοντεύουν κι εκείνα να γίνουν παππούδες. Κι ο Θεός αυτή την αγιωσύνη του παππού την άμειψε. Τον έβγαλε απ' τα κάγκελα! Ένας από τους γαμπρούς του, πονόψυχος άνθρωπος καθώς ήταν, δεν ανέχτηκε άλλο αυτή την κατάσταση. Έπειτα έβλεπε και τον σιωπηλό πόνο της γυναίκας του. Και μια ευλογημένη ημέρα πήγε και πήρε από το Γηροκομείο τον παππού και τον έφερε σπίτι. Ας ήταν μικρό το σπιτάκι του, **η αγάπη σε όλα δίνει λύσεις.** Έτσι τα κάγκελα έφυγαν απ' την μέση και τα εγγονάκια θρονιάζονταν άνετα στα γόνατα και στην αγκαλιά του παππού!

Όταν ήρθε η ώρα να φύγει για τον ουρανό ο αγαθός αυτός άνθρωπος , έδωσε ολόψυχα την ευχή του σε μικρούς και μεγάλους. Κι απ' ό,τι φάνηκε , η ευχή του έπιασε!...

Από το βιβλίο: «ΕΚΦΡΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ουράνια μηνύματα

Θαυμαστά γεγονότα»

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΒΑΡΝΑΚΟΒΑΣ

ΔΩΡΙΔΑ 2009

Πηγή: eisdoxanthou-gk.blogspot.gr